

GORAN TRIBUSON

HET HUIS WAAR DE DUIVEL WOONT

1. Ultimate fight

(...)

Op dat ogenblik gaan de deuren van *Hirošima* open en daar verschijnt het ronde vettige gezicht van een mannetje met bakkebaarden, rechtstreeks uit de vroege jaren zestig. Het is dokter Zwartjes, de lokale bedriegerskoning, een man van alle tijden en voor alle zaken, voorzitter van het Comité, maar ook zwendelaar in vee en bestraalde melk, vaderlandslievend politicus maar ook handelaar in defecte geweren. Een zakenmagiër gekleed in een dure en smaakloze winterjas met een bontkraag, met schoenen die Al Capone niet zouden hebben misstaan en met een leren aktetas die aan zijn rechterpols is bevestigd met iets wat op handboeien lijkt. Hij bezit onroerend goed waaronder de geruïneerde kousenfabriek waar hij ooit directeur van was. Iedereen weet dat hij als directeur de afkorting 'Dr' voor zijn naam plaatste, die hij na verloop van tijd in een dokterstitel veranderde.

Met de zelfverzekerdheid van een zakenman die alle legale maar ook illegale transacties goed afgaan, wijst Zwartjes met zijn vinger naar Roby Flekač en vraagt streng: 'Jij bent die Delon die over de kousenfabriek wil praten?'

'Delon zit in Lepoglava. Ik ben zijn broer...' antwoordt Roby een beetje schichtig. 'Ik zou inderdaad willen praten over de kousenfabriek...'

'Goed, maar als je me probeert te naaien, staat Lepoglava ook jou te wachten!' antwoordt de zogenaamde dokter en hij knalt de deur van *Hirošima* dicht voordat Kakkerlak hem een van zijn specialiteiten heeft kunnen aanbieden. Zoals mosselen met bruine-bonensalade.

Tien minuten later lopen Roby Flekač en dokter Zwartjes, beiden serieus, ingehouden en bedrukt, door de grote hal van de verlaten kousenfabriek. De lopende banden met de productielijnen, de magazijnstellingen, de apparaten, de inpaktafels waar ooit honderden arbeidsters zaten, alles was op vrachtwagens geladen, ergens naartoe gebracht en verkocht, waarschijnlijk voor een habbekrats. De reusachtige ruimte is nu leeg en bijna klaar om met een paar aanpassingsgrepen in een ultimate-fightcenter te worden omgevormd, met een verhoogde ring en een toeschouwersruimte van een zeer redelijke omvang. Terwijl Professor met zijn hubertusjas, zijn sportvisgerei en wellicht met zijn levercirrose, in *Hirošima* achterblijft,

scharrelt de dommige Cimbo achter de twee zakenpartners aan. Hij probeert te horen hoe het gesprek verloopt en op welke uitkomst hij kan rekenen.

‘Om eerlijk te zijn, geloof ik niet in deze business,’ legt Zwartjes uit terwijl hij stevig over de houten vloer stapt waarop zo hier en daar nog een vergeten kous en stukjes kapotte verpakking liggen. ‘De mannen hier werken hard, halen ’s avonds een film uit de videotheek en vallen dan meteen na het aankondigingsdeuntje in slaap. Of zij neuken hun vrouwen voor de lol, als ze geen geld voor de videotheek hebben. Wat K-1, wat K-15, wat fajt? Niets daarvan zal hier lopen! De Gasfabriek bestaat simpelweg uit grond waar niets wil groeien, wat voor zaad u er ook in stopt en hoe u het ook bemest! Maar, als u echt wilt, als u in deze fantasie gelooft, dan kan ik u de hal verkopen of verhuren. Tegen een commercieel tarief, uiteraard!’

‘Ik zou hier gezamenlijk in willen stappen. *Fifty-fifty*. U de zaal, ik de vechters. Dat betekent zeker weten poen voor u, zo zeker als wat! Ik heb ongelooflijke vechters! Ik heb de IJzeren Koerd, beter bekend als Der Eisenkurd, dan de landskampioen van Albanië, Skenderbeg Kid, ik heb Sulejman de Majestueuze en ik timmer aan de weg om de Kroatische wereldkampioen te maken! Mijnheer Zwartjes, ik heb een werkelijk schitterende ploeg! De beste paarden van stal! Erewoord!’ Roby smeekt hem bijna. ‘U moet gewoon in deze zaak stappen, want dit is de beste deal van de eeuw! Waar is uw visie?’

‘Had u de paarden maar niet genoemd,’ klakt Zwartjes met zijn tong en hij zucht een beetje droevig. Roby heeft duidelijk een gevoelige snaar geraakt. ‘Vorige maand heb ik onderhands enkele raspaarden in Đakovo gekocht, zonder te weten dat zij aan een besmettelijke hoefdierenbloedarmoede leden... Zij crepeerden in de trein naar Italië... nog voor de Sloveense grens waren ze dood... Gelukkig had ik ze met een valse hypotheek gekocht... Luister, meneer, dit is mijn laatste bod. Als u een ploeg beste *hoeren* van de stal zou hebben, voor striptease of voor ontspanning, escort en vermaak van zakenlui, dan zouden wij misschien kunnen praten over een gezamenlijke business. Maar in uw geval kan ik u de hal voor een miljoen merken aanbieden...’

‘In euro’s is het vijfhonderdduizend,’ voegt Cimbo eraan toe, dom en ongepast. Als een jongetje huppelt hij achter hen aan. Flekač kijkt hem verwijtend aan alsof hij wil zeggen dat dit geen goed moment is voor wiskunde.

‘Bovendien,’ gaat de zelfverklaarde dokter door, ‘heb ik uw solvabiliteit gecheckt en ik kwam niet tot bemoedigende resultaten. U hebt geen bankrekening hier, geen enkele geregistreerde activiteit, geen goede referenties...’

‘Dat heb ik allemaal in Duitsland!’ verdedigt Flekač zich.

‘Misschien... maar daar heeft u ook andere toestanden. Dubieuze gokzaken slepen zich achter u aan; naar horen zeggen wordt u met uitzetting bedreigd en er doet een verhaal de ronde over verduisterde gelden van een gewezen Joegoslavische club...’

Juist als Flekač ‘Fuck de Joegoslavische clubs en hun Groot-Servische zaken!’ wil uitschreeuwen, gaat de reusachtige metalen deur van de fabriekshal met een enorme klap open. Als in een knokfilm verschijnt in de deuropening de sterke, opgepompte gestalte van Tromblon, hulpkracht in de privé-bakkerij Šaćiri. Als dit echt een film was geweest, dan zou Tromblon vast op een pathetische toon hebben gezegd: ‘Vreemdeling, mijn vrouw was een tedere bloem, van wie je twintig jaar geleden de maagdelijkheid plukte. Nu treft je gerechtigheid, plus rente!’ Maar dit is geen film en Tromblons armzalige opleidingsliteratuur bestond uit tweedehands strips over *Žagor* en *Dylan Dog*, die werden verkocht op de Gasfabriekse markt. Daarom komt hij niet verder dan een spurt te nemen en halfgearticuleerd te brullen: ‘Fuck, Delon, nu ben je er geweest!’

Reeds lange tijd gewend aan ongelukken die van alle kanten onverwacht aan kunnen komen zetten, ontsnapt dokter Zwartjes aan deze aanval met een snelle zijwaartse beweging. Cimbo zakt door zijn knieën van angst en opwinding terwijl Flekač wil uitgillen dat dit allemaal een noodlottig misverstand is, dat hij niet Delon is maar zijn broer. Maar daar komt hij simpelweg niet aan toe omdat de woeste bakkershulp hem al met stoten heeft overweldigd. Tromblon richt zijn directe op Flekač, raakt hem vaardig met de voet tegen het hoofd, vervolgens meteen in de lendenen en heupen, om hem uiteindelijk kundig bij zijn knieën te grijpen, hem op de grond te gooien, op zijn buik te gaan zitten en met zijn vuisten op zijn gezicht te meppen, daarbij doorkneet de handen omzeilend waarmee de ongelukkige man zich probeert te verdedigen.

Aangezien Zwartjes zich sowieso niet in zaken mengt die minder dan 25 procent winst opleveren, is het aan de zwakke Cimbo om zijn vriend te redden van de woedende vechter uit de bakkerij die met een keur aan stoten slaat die bijna alle vechtsporten bestrijken. Cimbo gaat aan de rug van Tromblon hangen, probeert diens handen te omarmen en in zijn oor te bijten, terwijl hij voortdurend schreeuwt: ‘Dit is Delon niet! Dit is zijn broer! Hij kent je vrouw niet eens!’

Alsof het veel uitmaakt wie wie is, en wiens broer, nu de gerechtigheid zo zoet en treffend plaatsheeft!

Uiteindelijk geeft Tromblon het toch op. Hij komt overeind van de tot moes geslagen Flekač, spuugt opzij, draait zich om en gaat weg zonder een woord te zeggen. Alleen lijkt dit niet te komen door het besef dat hij de verkeerde man te pakken had, maar meer doordat zijn tegenstander niet echt in staat was om hem weerstand te bieden. (...)